

73 Dementors

Harry ontmoet de Dementors voor het eerst in de trein naar Zweinstein, in deel drie. Professor Lupus vertelt Harry:

‘ Dementors behoren tot de afschuwelijkste wezens die er bestaan. Ze vermenigvuldigen zich op de donkerste, smerigste plaatsen, ze zijn dol op verderf en wanhoop en ze zuigen alle vrede, hoop en geluk weg uit de lucht om hen heen. Zelfs Dreuzeles voelen hun aanwezigheid, ook al kunnen ze hen niet zien. Als je te dicht bij een Dementor komt, worden alle goede gevoelens, alle gelukkige gedachten, onherroepelijk uit je weggezogen. Als ze de kans krijgen, voeden ze zich net zo lang met je tot je net zo wordt als zij - zielloos en genadeloos.’

Later leert Harry dat Dementors iemands ziel zelfs volledig uit hem kunnen zuigen, waardoor hij blijft leven, maar zonder ziel.

Wat symboliseren zij?

In de *Pistis Sophia*, een gnostiek evangelie uit de tweede eeuw, lijdt de naamgeefster onder hetzelfde kwaad. Ze klaagt over de ‘archonten’ die voortdurend haar ‘lichtkracht’ stelen.

Wij weten dat Harry de nieuwe ziel symboliseert, geboren uit de Lelie en het Hert. Deze ziel begint als een licht, dat schijnt in het hart van de zoeker. Dat is in feite ‘lichtkracht’ zoals de *Pistis Sophia* het noemt. Het is een astrale substantie die in het hart binnenkomt, aangetrokken doordat de lelie of de roos zich opent en een schreeuw van dorst uitzendt. Dat is Gods eerstgeboren kind, schreeuwend om zijn liefde. Die schreeuw wordt absoluut beantwoord. Hij wordt beantwoord door een stroom van Lichtkracht uit de hemel, uit de wereld van God.

Zolang het hart van de zoeker opgeheven blijft in deze staat van smachten naar Gods licht, wordt de ziel gevoed en wordt de zoeker gevuld met lichtkracht. Maar, zoals wij allen weten, onze geest kan niet onafgebroken op God gericht zijn. Onbewust kunnen wij het hart zuiver en op het licht gericht houden, maar geregeld wordt onze aandacht getrokken naar zuiver aardse aangelegenheden. Zeker in het begin wordt de zoeker dikwijls in beslag genomen door aardse wensen en interesses. Elk ogenblik vergeet hij zijn binding met God, waarop de instroom van lichtkracht stopt en zijn hart weer gevuld raakt met aardse hartstochten en verlangens.

Dat is het moment waarop astrale krachten in en rondom de zoeker zich op hem storten en hem beroven van zoveel lichtkracht als zij kunnen. Dat gebeurt ook ‘s nachts, als de zoeker onbewust is.

Ieder van ons wordt omgeven door bewuste astrale velden, die wij en andere mensen in het verleden hebben geschapen. Sommige van hen zijn uitzonderlijk krachtig. In de

Pistis Sophia worden zij 'archonten' genoemd, wat leiders betekent. Onze lichtkracht is hen op twee manieren van nut. Ten eerste nemen zij het op voor eigen gebruik, maar ten tweede is het in hun voordeel om zoekers van Lichtkracht te beroven, omdat daardoor hun vooruitgang stopt in het proces van alchemische transmutatie van lood naar goud. De archonten of Dementors zien de nieuwe ziel als een bedreiging voor hun bestaan – wat het ook is. Dat geldt ook voor Voldemort en dat is de reden waarom zij samen optrekken in deel vijf van *Harry Potter*. Het is zelfs mogelijk dat Dementors of archonten de nieuwe ziel doden. Dat gebeurt als de zoeker zichzelf toestaat te worden overheerst door zijn eigen zelfzuchtige wil, in plaats van zich over te geven aan het licht. De Dementors zullen dan 'zijn ziel uit hem zuigen'. Dit overkomt Harry bijna, net als de *Pistis Sophia*.

Echter, professor Lupos – de grijze koning in *De Alchemische Bruiloft* – leert Harry een moeilijke maar zeer effectieve bescherming tegen de Dementors. Lupos symboliseert het goedheidstreven in de zoeker en hij leert Harry hoe de Patronusbezweering op te roepen. Dat houdt een intense concentratie in *met alle kracht, op één enkele gelukkige herinnering*.

Zoals we weten moet Harry daar vele maanden aan werken. Maar hij overwint uiteindelijk alle innerlijke weerstand en slaagt erin een Patronus op te roepen, iets wat ver boven het vermogen van een gewone volwassen tovenaars ligt. En zijn Patronus heeft de vorm van: een hert!

De symboliek is zonneklaar. De absoluut enige manier waarop een zoeker aanvallen kan overwinnen van archonten/Dementors die zijn lichtkracht willen stelen is zich met alle kracht te concentreren op zijn hevige verlangen naar God, gevolgd door zelfovergave, vergezeld van de woorden: *Niet mijn wil, maar uw wil geschiede*. De 'gelukkige herinnering' is er een waarbij hij zich zijn eerste aanraking door het licht herinnert, ofwel de ervaring van het opperste geluk, toen de ziel terugkeerde in het hart van de zoeker.

Harry redt zijn eigen ziel en die van Sirius in deel drie. Sirius personifieert het mentale beeld en het plan van het eeuwige kind van God in de microkosmos van de zoeker. Als hij zielloos wordt, zou dat de dood betekenen van de nieuwe ziel. Als Harry in de toekomst is en zichzelf en Sirius ziet, aangevallen door Dementors, denkt hij dat iemand, mogelijk zijn vader, langs komt om hem te redden. Maar als er niemand komt beseft hij dat *hijzelf* het moet doen. Hij beseft plotseling dat hij de macht en de kracht heeft om honderd Dementors te verslaan. En zo roept hij een stralend heldere Patronus op, die de Dementors verdrijft en zowel Harry als Sirius redt.

Honderd is een symbolisch getal dat 'alles' betekent. Dat leert ons dat als ons verlangen naar God sterk genoeg is en als we beseffen dat wij het zelf moeten doen, wij gemakkelijk in staat zijn om de hele astrale wereld te verdrijven, als die ons zou aanvallen. Een wonderbaarlijke inspiratie voor ieder van ons.